

Mannetje Pestvogel met brede witte randen aan handpentop, 22 maart 2018 | Johan Bosman

Zegellak en zijdestaart

Ronald Hermsen

Ik mocht het schoolplein niet op. Dat was vroeger ook wel eens, als ik in de klas vervelend (grappig in mijn ogen) was geweest. De pauze moest ik dan binnen met de juf doorbrengen. Nu stond ik buiten, zat het hek op slot en kon ik daarom het plein niet op. Het was niet dat er een halfvergeten trauma omhoogkwam, maar ik moest er toch even aan denken, aan die met stilte geladen pauzemomenten, binnen alleen met de juf.

Bovendien begreep ik dit keer de reden waarom ik het schoolplein niet op mocht. De invasie had een invasie veroorzaakt en leerkrachten kregen hun leerlingen hierdoor niet meer gefocust op hun werk. De invasie die een invasie had veroorzaakt, zorgde voor chaos en baldadigheid in de klas. Dan komen die kinderen straks natuurlijk ietwat over de rooie thuis. Bij ouders die net van hun werk komen, waarbij de stress nog niet helemaal uit het lijf verdwenen is. Zij reageren hierdoor ietwat kort door de bocht op de kinderen. Die willen hun verhaal over de chaos op school zo snel kwijt dat de woorden over elkaar heen buitelen en ouders ze tot

rust willen manen. Nu goed, dit tafereel ontspint zich verder en mondt uit in spanningen tussen vader en moeder die allebei net een ander idee hebben over de opvoeding van de kinderen. Dat was al lang sluimerend aanwezig en komt door deze samenloop van omstandigheden nogal kolkend aan de oppervlakte. Gelukkig liggen de kinderen dan al op bed. Zo zie je maar weer hoe alles op alles inwerkt. Domino-effect. Overigens zitten die ouders inmiddels op één lijn en gaat het hun kinderen hartstikke goed.

Lakroode staafjes

Om kort te gaan is deze hele aaneenschakeling van gebeurtenissen de schuld van Pestvogels. Die waren namelijk in groten getale naar Nederland gekomen op zoek naar voedsel. Een groepje vond dat in de Gelderse Roos op het schoolplein van een basisschool in De Bilt. Daar kwamen weer behoorlijk wat vogelaars op af. De meesten bleven keurig buiten het hek, maar een aantal fotografen kwam zo dicht bij de klaslokalen dat de leerlingen hun camera's hoorden klikken. Toen was de maat vol. Van het schoolplein

af. Hek op slot, maar ook vanachter de tralies waren ze heel goed te zien. Hoe zo'n hele bes zo dat keeltje inglijdt. Verbazingwekkend. En prachtvogels natuurlijk. "Vreemdsoortige vogels met hoge kuiven en een alleraardigste versiering van lakroode staafjes aan de uiteinden van hun vleugelpennen en soms ook aan de zijdeachtige gele staartzoom", schrijft Jac. P. Thijsse in Het Vogeljaar. Het is elke keer weer mooi hoe poëtisch zijn liefde voor de natuur doorklinkt in de feitelijke beschrijving ervan. Iedereen is het er wel over eens dat Pestvogels hun naam niet mee hebben. In de middeleeuwen dacht men nog dat ze de dood kwamen brengen. Vogelnamen veranderen echter nog weleens. Waarom kijken we in het geval van de Pestvogel niet met een schuin oog naar de Engelsen. Die noemen hem *Waxwing*, de rode punten op de vleugelhandpennen glanzend als zegellak, wax. Of naar de Duitsers die hem *Seidenschwanz* noemen. Waarom herdopen we hem niet tot *Lakvogel* of *Zijdestaart*? Ik ben er nu al aan gewend.

Vrouwtje Pestvogel met dunne witte rand binnenvlag handpentop, 15 februari 2020 | Wim Smeets